

L'HORTA D'EL BULLI

L'HORTA D'EL BULLI

JAUME FÀBREGA

En el moment en què estic escrivint aquest article s'està celebrant el judici promogut per la família Horta contra el restaurant El Bulli. Hi intervenen dos elements tràgics, la no presència de Miquel Horta i de Juli Soler-el soci d'El Bulli, amb Ferran Adrià, que pateix una malaltia neurodegenerativa que ens ha commogut a tots. Déu me'n guard d'intervenir per res en la qüestió del judici, però sí que puc explicar uns fets que vaig viure, justament en els moments -cap a l'any 1992- en què arrenquen els fets del judici. Jo en aquell moment dirigia la col·lecció de llibres de gastronomia "Bona Vida", de l'Editorial Empúries, propietat (no sé si amb altres socis) de Miquel Horta.

En el prolongat tracte que, lògicament vàrem tenir, em va semblar una persona absolutament normal, sense cap mena de malaltia o sense cap manifestació que presagiés el terrible desenllaç. En tot

cas l'única "bipolaritat" -si se'm permet aquesta nota d'humor potser discutible- era el fet que, atès que Miquel Horta -antic propietari de Nenuco, a qui a més li havia tocat la Grossa (literalment. Sempre plou sobre mullat!) anava amb un luxós Jaguar a l'encara més luxosa casa que tenia a Cadaqués, finançava el PSUC, i potser per quedar bé amb els companys, per Barcelona anava amb un petit utilitari. El tracte amb ell sempre fou correcte i, fins i to, diria que cordial. M'explicava, per exemple, les seves aventures gastronòmiques -els grans tecs- que feia amb Vázquez Montalbán, i les consegüents "cures de desintoxicació" (de la golafreria, és clar) que anaven a fer als balnearis de la Garriga o de Sant Feliu de Guíxols. No s'havien pas de penedir de res. Manuel Vázquez Montalbán ja havia dit que per als comunistes no era pecat disfrutar dels plaers de la taula i que, si de cas, pecar era no menjar bé. Per tant, no és estrany que Miquel Horta, com a gurmet, entrés en contacte amb El Bulli. Va decidir fer un llibre sobre aquell fenomen -que en contra del que la família Horta ha dit en el judici- ja despuntava internacionalment, i em va proposar a mi que fos l'encarregat de redactar-lo.

Malauradament, per ingenuïtat meva, no vàrem signar cap contracte, i, per tant no vàrem quedar en cap preu, segurament per un excés de confiança. Una confiança que Miquel Horta després va trair. El treball que hi vaig haver de fer va ser molt més gran que redactor d'uns textos: era fer de traductor -de tot el llibre-, redactar-lo de nou i fer textos propis de plats tradicionals. A l'entremig vaig aconseguir que Fernando fos Ferran i que Juli Soler catalanitzés la carta d'El Bulli -i ho vaig fer per amor a l'art-. Ho feia de gust, val a dir-ho, perquè tenia clar que aquell llibre (El sabor del Mediterrani) suposaria una autèntica revolució mundial en el món de la gastronomia, com així va ser. A l'hora de les liquidacions em vaig trobar amb dues sorpreses: algú hi havia afegit un altre autor (que no em consta que hagués escrit ni una sola línia; suposo que era per tàctica política) i a l'hora de cobrar la quantitat oferta era irrisòria en relació amb el volum del treball (que, a més, es va allargar durant tota la impressió del llibre, ja que el dissenyador constantment em demanava opinions professionals).

Naturalment ho vaig fer saber a Miquel Horta, i, amb un cinisme que em va deixar astorat em va dir "com que no hi ha contracte, demostra el treball que has fet". Crec, per tant, que més que mostrar la seva possible malaltia, exhibia, simplement, una enorme barra. Em costa creure que es deixés enganyar, si no tot al contrari.